

Վ Ճ Ի Ռ Է Ն Վ Ե Ր Ջ

Չեռնի ի ծնօտ դեռ կը խոկար
Ծեր Պիղատոս,
Խորն սրահին դատարանին,
Մտածելով խաչին դրկուած
Խորհրդաւոր մարդու մասին:

Սպիտակ էր լօդիկն անոր,
Պատանքի պէս.
Սակայն բառերն իր շրթներուն
Դաշոյններ սուր,
Աստուածային տեսիլներու
Ոսկի աստղէն
Առած հրաշքն իրենց այրող:

Արդա՞ր էր ան թէ մեղաւոր,
Փոյք չէր բնաւ
Դատախազին այդ վատշուէր.
Արդարութիւնն իրեն համար
Բառ էր ունայն,
Կեանք՝ բատրոն,
Իսկ մարդերը դերասաններ
Դիմակաւոր:

Ո՞վ էր սակայն մարդն այդ տրժգոյն,
Կը մըտմբտար ծեր Պիղատոս,
Աչք թափանցող, սիրտ բաբախուն,
Կապած շղթան երկինքներու.
Գուցէ անցորդ մը իմաստուն,
Որ կածանէն այս աշխարհին
Կ'երթար անվերջ,
Տեսիլներով տենդացնոր:

Արբայի մը պէս թագազուրկ
Կը կենար լուռ
Զինքն ուրացող խուժանին դէմ,
Յառած աչերն հորիզոնին՝
Վեր մըշուշէն, ժամանակէն
Այս աշխարհին.
Քունքերէն վար՝
Կ'իջնէր քրտինքն արիւնախառն:

Յետոյ յիշեց
Աղերսանքը իր կողակից
Գլտիային,
Զունենալու մաս ու բաժին
Արիւնին մէջն այդ անմեղին:
Գիշերն երազ տեսեր էր ան,
Ասող մը դալուկ,
Հոգին կարծես
Մահուան զացող անձանօթին,
Երկնքին մէջ կը հեծկլտար,
Աչք մը անհուն
Որ կ'արտասուէր կարծես անձայն
Մեղքին վըրայ մարդոց բոլոր:

Աչքերն անոր ինկան յանկարծ
Իր ձեռքերուն՝
Զոր լուացեր էր քիչ առաջ:

Դեռ կը յիշէր բառերն հատ հատ,
Դատապարտեալ այդ թշուառին,
Երկինքներէն կարծես փրթած.
— Ես եմ արմատ եւ ես եմ ծառ,
Արիւն եւ հուր հոգիներուն,
Զի մարդկային ցեղը ամբողջ
Իմ մարմնիս մէջ կը տառապի,

Սպասելու բառին կախարդ
Զոր երկինքէն ինձ հետ բերի:
Ես ժամանակն երկու մասի
Բաժնել կրցի,
Անցեալն ամբողջ
Իմ արինովս յուալէ վերջ:
Այժմ մարդիկ գիտեն այլեւս
Ուրկէ եկան եւ ուր կ'երթան:
Ինձմէ յետոյ դեռ պիտի գան
Բռնապետներ՝
Պղտորելու հոգին մարդոց.
Սակայն սիրոյն մէջն այն մահուր
Զոր կը թողում իբրեւ ժառանգ,
Պիտի ջնջուի ամէն չարիք
Ու պատուհաս,
Որովհետեւ փոխանակել
Կրցի ես գինն մարդագոհին
Կաքիլներովն իմ արինին:
Հշմարտութիւնն կը դիմանայ
Միայն մահով»:

Դատարանի սրահին մէջ,
Լսեց յանկարծ ծեր Պիղատոս
Մարմինները փրշաֆաղոյ
Զայնն փողերու յուղարկաւոր:
Մութ էր արդէն,
Կապոյտին մէջ վերքի մը պէս,
Լուսինն էր հոն նոր Պասեֆին,
Այնքա՛ն նըման
Արինակաք փշեպսակին:

ԴԱՆԻԵԼ